

som jeg og mine Lige nu en Gang er bleven for vor kære Samtid . . . ja, jeg føler mig næsten en Smule stolt over at høre til dem, der bebuder det store Babylons nære Fald.“

Emanuel vilde sige noget. Men hans Tanker var bleven uvant med at bevæge sig i Spring, og før han havde faaet en Sætning samlet, tog Frøken Ragnhild igen til Orde.

„Men lad os ikke tale om mig. Det er et saa forskrækkelig uinteressant Emne, forsikrer jeg Dem. Derimod maa De fortælle mig lidt om Dem selv. Jeg vil sige Dem, jeg havde virkelig nær ikke kendt Dem før, saadan har De forandret Deres Udseende. De er jo bleven brun som en Indianer. Og dette store, store Vildmandsskæg! Det er da altsaa virkelig sandt, at De i otte lange Aar har følt Dem veltilfreds i denne Ørken, hvor jeg var ved at vansmægte af — nu ja, af mange Ting. Saa forskellig kan Menneskenaturen altsaa være! Og De har virkelig aldrig følt det allermindste Savn af de nu saa ilde berygtede Civilisationens Goder . . . af lidt selskabelig Opmuntring f. Eks. . . . af lidt Kunstnydelse eller af lidt god Musik? Ikke en Gang af min lille schubertske Lærke-Etude, som De dog i sin Tid — kan